

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

S. Isaac.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-43699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-43699)

VITA S. ISAAC SERVI DEI. EX
quæ est per Gregorium Papam lib. 3. Dialog. cap. 1.
*Illustris eius memoria viget adhuc Spoleti, ubi
 ruit sanctitate.*

11. Aprilis.

Gregoria fu-
 git nuptias,
 & fit sancti-
 monialis.

Prioribus Gotthorum temporibus fuit in
 Spoletanam urbem vir vitæ venerabilis illi
 nomine, quem inter alios optimè nouit
 virgo Gregoria, quæ dum adolescentiæ suæ tempo-
 re, constitutis iam nuptijs, in ecclesiam confu-
 set, fuit ab eodem viro sancto contra vim desu-
 & ad eum quem desiderabat habitû, Domino
 regente, perducta.

S. Isaac pro-
 lix preces.

Hic itaque Isaac cum primùm de Syriæ partibus
 ad Spoletanam urbem venisset, ingressus ecclesiam
 petijt à custodibus, vt sibi liberam quouis tempo-
 orandi in ecclesia facultatem cõcederent. Quam
 petrata, mox in oratione prostratus tres admodum
 dies cum duabus noctibus in precibus mira cõ-
 stantia perseverauit. Cumque hoc è custodibus
 superbiæ spiritu inflatus cerneret, cœpit virum
 & incepta verborum petulantia simulatorem
 pellare, & verbo rustico impostorem clamare,
 bisque insuper verbera iungens, per summam
 riam è templo inflicta alapa eiecit. Sed hunc
 tẽ vltor spiritus inuasit, & ad viri Dei vestigia
 uit, ac per os illius clamare cœpit, Isaac me
 Isaac me eiecit. Vir quippè peregrinus de nocte
 incognitus, per immundum spiritum, qui se ab
 eijci posse clamauit, omnibus innotuit. Mox
 super vexati corpus vir Dei incubuit, & malig-
 spiritus qui eum inuasit abscessit. Quo
 lo protinùs per urbem diulgato, ingens ver-
 sexus multitudo accurrere cœpit, certatimque

S. Isaac eij-
 citur ex tem-
 plo.

Obsidetur
 à maligno
 qui eum e-
 iecerat.

Liberatur
 per Isaac.

fuis in domibus rapere conabatur. Alij ad constru- Vide prisco-
rum homi-
num feruo-
rem ad ex-
truenda mo-
nasteria.
endum monasterium prædia, alij pecunias, alij sub-
sidia quæque poterant, offerre viro Dei suppliciter
volebant. Sed seruus Dei oblata admittre præcisè
recusauit, urbemque egressus, in deserto vile potius

domicilium elegit. Cuius exemplo prouocati non
pauci, ardenti aternæ vitæ desiderio accensi, reli-
ctis omnibus se eius in disciplinam tradiderunt.
Cumque discipulorum numerus excreuisset, illi
crebrò monere non destiterunt, vt oblatas in v-
sum monasterij possessiones acciperet: ille verò
conrà, sollicitus paupertatis suæ custos, in sen- Summū stu-
dium pau-
pertatis in
isaac.
tentia perseverabat: Monachum qui in terra pos-
siones quarit monachum non esse. Et sanè sic
metuebat paupertatis suæ securitatem perdere,
sicut auari diuites solent perituras diuitias custo-
dire.

Ibi itaque prophetiæ spiritu magnisque mira-
culis, cunctis longè lateque habitantibus vita eius
inclaruit. Nam die quadam ad vesperum futuro-
rum præscijs, præcepit discipulis vt in horto mo-
nasterij ferramenta certo numero iacerent, quas
nos vsitato nomine Vangas vocamus. Nocte verò
eadem cum ad diuinas cum fratribus laudes euigi-
lasset: ite, inquit, & operarijs nostris pulmentum
coquite, vt primo manè paratum sit. Facto autem
mane hortum cum fratribus ingressus tot in eo la-
borantes operarios inuenit, quos vangas iactari
præceperat. Ingressi quippè fures fuerant, sed mu-
tata per spiritum mente, apprehensis, quas inue-
nerant, vangis, cuncta horri illius spatia, quæ in-
culta fuerant, coluerunt. Ad quos vir Domini in- Fures depre-
hēfos vt tra-
stauit.
gressus, ait: Gaudete fratres, multum laborastis,
iam quiescite, & statim alimentis, quæ detulerat,

eos

eos post tanti laboris fatigationem refecit, refecti
 que ait: Nolite malum facere, quoties de hortu
 quid vultis, ad horri aditum venite, tranquille
 rite, cum benedictione percipite, & à furti præmi
 te cessate. Quos deinde collectis oleribus à se
 stos dimisit. Actumque est, vt qui ad hortum nocte
 ri venerant, cum laboris sui præmio & repleti
 eo & innocui redirent.

Facinus im-
 probum per
 spiritum in-
 telligit.

Alio quoque tempore peregrini quidam p
 obfiti ac seminudi ad eum accesserunt, humilit
 liquod nuditatis suæ tegumentum postulant
 vir Dei qui fraudem intelligebat vocatum ad
 discipulis vnum in syluam ad cauam quandam
 borem misit, vt recondita ibidem vestimenta
 deferret. Quæ abiens ille vt missus fuerat, in
 & latenter magistro detulit. Quæ vir Dei sus
 ens, peregrinis nudis atque petentibus ostend
 præbuit. At illi hæc intuentes magno pudore
 sternati sunt: & qui fraudulenter vestimenta
 rebant aliena, confusi receperunt sua.

Item aliud.

Alio item tempore, quidam se eius oratione
 commendans, sportas duas alimentis plenas
 puerum ei transmisit, quarum vnam fraudulenter
 puer surripuit, & in itinere abscondit: alteram
 rō ad hominem Dei detulit, & petitionē illius
 se ei per xenium commēdauerat, enarravit. Qu
 vir Domini benignè suscipiens, eundem puer
 admonuit, vt relictam in itinere sportam non
 cautus tangere præsumeret: quia in eam serpen
 gressus esset. Quibus verbis puer valdè confu
 exultauit quidem quod mortem euassisset, sed
 stis propter verecundiam abscessit: reuersus
 sportam à serpente eam, quemadmodum vir
 ctus prædixerat, occupatam inuenit.

Sed hi
 temptu
 rationis
 tus; vnu
 dignum
 ritia in
 plenus, n
 omnipot
 tingit, vt
 nora non
 vndè se i
 perfici est
 acceperu
 quæ acce
 scant. qu
 in semeti
 possunt.
 mens, &
 quarenis
 spiciat se
 rit & habe
 habet. Sic
 humilitat
 ex minim

Sed hic Sanctus cum tot tantisque virtutibus, contemptu rerum transeuntium, prophetiae spiritu, orationis intentione incomparabiliter esset praeditus; unum tamen erat quod reprehensione aliqua dignum putabatur: quia nonnunquam tanta ei laetitia inerat, ut illis tot virtutibus, nisi sciretur esse plenus, nullo modo crederetur. Sed magna est haec omnipotentis Dei dispensatio: & plerumque contingit, ut quibus maiora bona praestat, quaedam minora non tribuat: ut semper eorum animus habeat, unde se ipse reprehendat: quatenus dum appetunt perfici esse nec possunt: & laborat in hoc quod non acceperunt, nec tamen elaborando prevalent, in his quae accepta habent, se minimè extollant: sed dicant, quia ex seipsis maiora bona non habent, qui in semetipsis vincere parva vitia atque extrema non possunt. Fit itaque ut miro modo una eademque mens, & virtute polleat & ex infirmitate laceat: quatenus & ex parte constructa sit, & ex parte conspiciat se esse destructam: ut per bonum quod quaerit & habere non valet, illud seruet humiliter, quod habet. Sic ergo & in vnaquaque anima agitur, ut in humilitatis custodiam aliquando ad lucra maxima ex minimo damno seruetur.

Cur in sanctis viris interdum parua quaedam vitia inhaerent.

VITA S. GUTHLACI ANACHORETAE & Confessoris. ex ea qua est apud Surium. Hanc vitam scripsere viri sancti, Guilielmus Ramesey Anglus Benedictinus, item Felix Crolandensis Benedictinus. Floruit hic Sanctus circa annum salutis septingentesimum & sextum.

N diebus Ethelredi regis Merciorum, nobilis quidam nomine Penvaldus regali progenie ortus, ex vxore sua Teeta sanctum progeniuit Guthlacum

11. Aprilis. Parentes s. Guthlaci.